

d'asův knižní kapsář

■ Na jaře 1948 opustil Bohuslav Brouk československou republiku. Dostal se do německého záchytného tábora Goetheschule v Řeznu a po dvou měsících zde strávených odjel do Paříže. Začala tak nepříliš šťastná životní etapa předválečného spoluzakladatele Surrealistické skupiny v ČSR, bouřliváka a popularizátora psychoanalýzy úzce spjatého s meziválečnou avantgardou. Knihu Broukových textů z let 1948–1978 nazvanou **Zde trapno existovat** (Host, Brno 2008) edičně připravil Viktor A. Debnár. Svazek zahrnuje Broukovy texty prozaické, publicistické, básně a korespondenci s Hubertem Ripkou, Jaroslavem Dreslerem a Františkem Listopadem. Leitmotivem téměř všech Broukových textů z tohoto období je problém emigrace. S odchodem z Československa se Brouk nikdy nevyrovnal, emigraci nepovažoval

za projev hrdinství a o emigrantech se po celou dobu vyjadřoval značně kriticky: *Jak známo, dělá se však z nouze ctnost, a tak mnozí exulanti se vydávají za nadlidi, ačkoliv exilem neprokázali nic jiného než své bezmezné lpění na životě neboli totéž, co prokázali ti, kdo pod nátlakem vstoupili po únoru do KSČ, aby obájili své živobytí.* Taková slova, navíc z pera exulanta, byla v kruzích československé emigrace považována za kacířská. Brouka k tomuto postoji přivedla především vlastní zkušenost z Výboru pro sociální pomoc československým uprchlíkům, kde rok působil po svém příchodu do Francie. Brouk byl zvyklý svými texty provokovat, měl sklony k recesi a ironii, nic mu nebylo svaté. To byly věci, které část československého exilu nesmírně popuzovaly. I proto byl mnohými emigrantskými spolky a periodiky ignorován a publikoval jen minimálně. Kniha Broukových textů je doplněna studii Viktor A. Debnára, Vladimíra Papouška a Vladimíra Boreckého. (eb)